

AMANDA KVIK

Kristalni vrtovi

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

*Za mog supruža Frenka,
sa svom ljubavlju*

Prvo poglavlje

Prigušeni zvuk lomljenja brave odjeknuo je kao grmljavina u tišom natopljenom seoskoj kući. Evandželin Ejms ga je čula i smesta prepoznala. Više nije bila sama u kući.

Ukočila se ispod pokrivača, vođena prvim primalnim instinktom. Možda je pogrešila. Kuća je stara. Podne daske i tavanica noću često škripe i stenju. Zdravorazumske pretpostavke prolazile su joj kroz glavu, iako je već znala istinu. Bilo je dva ujutru. Neki uljez provalio je u kuću. Nije verovala da se nameračio na srebrninu. U kući za iznajmljivanje nije bilo dovoljno dragocenosti za lopova od karijere.

Čitavog popodneva bila je veoma nervozna. Intuicija joj je neznanom zašto sevala i praštala. Neprestano se osvrkala na putu za varošicu. Trzala se na najmanji šum u gustim šumama oko puteljka. Kosa joj se nakostrešila na potiljku dok je pazarila u glavnoj ulici Malog Diksbijsa, punoj sveta. Imala je osećaj da je neko posmatra.

Podsetila se da se još oporavlja od strašnog napada od pre dve nedelje, kad je za dlaku izbegla smrt. Nije ni čudo što su joj živici bili tako osetljivi. Da stvar bude gora, pisanje je slabo napredovalo, a rok za predaju materijala neumitno se primicao. Ne bi smela da ga prekorači. Imala je mnogo razloga za nervozu.

Znala je istinu. Intuicija je satima pokušavala da je upozori. Nije joj dala da zaspi.

Hladne struje noćnog vazduha duvale su hodnikom iz kuhinje. Čula je teške korake. Uljez se nije ni trudio da ostane neprimećen. Bio je siguran u uspeh svog poduhvata. Moraće da napusti postelju.

Razgrnula je pokrivače. Tiho se uspravila u sedeći položaj i spustila noge na pod. Daske su bile ledene. Kliznula je u glomazne papuče s kožnim đonom i skinula ogrtač s čiviluka.

Napad od pre dve nedelje učinio ju je opreznijom. Proučila je sve moguće pravce bekstva kad je iznajmila kućicu. Nalazila se u spavaćoj sobi. Niski prozor bio je najbolji put za bekstvo. Gledao je na mali vrt s rešetkastom kapijom ispred kuće. S druge strane kapije počinjala je staza kroz mračnu šumu, do drevne gospodske kuće koju meštani zovu Kristalni vrtovi.

Podna daska u hodniku škripnula je pod teškom čizmom. Otvorila je prozor, ne mareći za škripu šarki. Uzverala se na uski sims. Ako bude imala sreće, uljez neće moći da se provuče kroz njega.

„Gde misliš da si krenula, prokleta glupačo?“ grubi muški glas zaorio se s vrata. Naglasak je odavao stanovnika najozloglašnijih londonskih četvrti. „Beži, beži, ali znaj da niko nije pobegao od oštrice Šarpija Hobsona!“

Nije imala vremena da se zapita kako ju je londonski kriminalac pronašao u Malom Diksbiju, niti zašto se nameračio na nju. Kasnije će se pozabaviti tim pitanjima. Tačnije, pozabaviće se njima ako preživi ovo veče. Skočila je na tle i potrčala po pravoj maloju džungli od gigantske paprati, koja je pridavila mali vrt. Bilo je mnogo biljaka viših do nje.

Kad samo pomisli da je došla na selo da bi se odmorila i oporavila od užasa doživljenih u metropoli.

„Vraćaj se ovamo, prokletnice!“ zaurlao je Hobson s prozora spavaće sobe. „Oćeš da mi zagorčaš život, jelda? Poigraću se s tobom kad te u’vatim! Videćeš šta ću ti uraditi! Dajem ti reč da ćeš polagano crkavati, prokleta kučkice!“

Na osnovu poplave gnusnih psovki zaključila je da je probao da se provuče kroz uski prozor. Tanušna nada zatrepkala je u njoj kad

nije čula topot teških koraka iza sebe. Hobson će morati da izađe na jedna od dvojica vrata na kolibi. To će joj dati malu prednost. Uz malo sreće, mogla bi stići do jedinog utočišta u blizini.

Nije mogla da beži kroz šumu oko staze. Mesec je bio gotovo pun, ali su široke krošnje pune letnjeg lišća sprečavale srebrnkastu svetlost da dopre do šumskog tla. Ni s lampom ne bi uspela da se probije kroz isprepletani šiprag. Znala je koliko je vegetacija oko stare opatije gusta i neprohodna zato što je već pokušala da je istraži za videla. Meštani su verovali da ima nečeg natprirodnog u negostoljubivom trnovitom šipražju i drveću oko drevnih ruševina.

Začula je teške korake iza sebe.

„Moja si, glupa kučko! Sad ćeš osetiti ukus Šarpijeve oštrice!“

Hitro se osvrnula za sobom. Tamno obličje joj se primicalo. Vrisnula bi da nije znala da bi to bilo samo rasipanje dragocenog daha. Potrčala je brže. Srce joj je žestoko tuklo u grudima.

Stari kameni zidovi štitili su ogromno imanje. Izgledali su nesavladivo na mesečini. Više puta se uverila da je masivna gvozdена kapija zaključana.

Znala je da bi uzalud trčala duž zida, do ulazne kapije prostrane gospodske kuće. Nije imala vremena za tako nešto. Koraci su dopirali iz sve veće blizine. Čula je progoniočevo ubrzano disanje i sopstveni isprekidani dah.

Stigla je do zadnjeg zida drevne opatije. Potrčala je ka naročito gustom šipražju koje je krilo nepravilni otvor u kamenoj barijeri. Pre nekoliko dana pronašla je pukotinu. Odlučila je da se upusti u diskretna istraživanja, pre nego što novi vlasnik stigne na imanje. Nije mogla da se uzdrži. Njena radoznalost bila je na izvestan način povezana s mentalnim darom. Nije mogla da odoli misterioznim Kristalnim vrtovima. Uostalom, zbog njih je i iznajmila Fern gejt, a ne neku drugu kuću u seoskim predelima oko Malog Diksbijsa.

Na njen izbor uticala je i osetno manja zakupnina nego za druge kuće u okolini. Brzo je shvatila zašto se kućica tako povoljno nudila. Meštani su se plašili opatije i okolne šume.

Zaustavila se ispred zida od šipražja. Gurnula je zeleni zastor u stranu. Nepravilna pukotina u zidu počinjala je nekih šezdesetak centimetara od tla. Bila je dovoljno velika da se čovek, čak i grmalj poput Hobsona, provuče kroz nju. Uz malo sreće, pronaći će spas iza zida.

Poslednji put se osvrnula za sobom. Hobson se još nije pojavio iza ugla, ali će svakog trenutka naići. Prebacila je nogu po nogu preko pukotine i zakoračila u Kristalne vrtove.

Jezivi prizor oduzeo joj je dah. Videla je dovoljno neobičnih vrtova po dnevnom svetlu da bi znala da postoji nešto bizarno u energiji iza ovih zidova i da vegetacija ne izgleda normalno. Noću je prisustvo natprirodnog bilo još vidljivije.

Rastinje u ogromnom dvorištu isijavalo je jezivu svetlost. Pričalo se da su drevne ruševine rimskog kupatila u samom središtu vrtova. Jeziva svetlost je na tom mestu bila tamna i zlokobna, kao u snažnoj buri na moru.

U turističkom vodiču, kupljenom u knjižari gospođice Viton u Malom Diksbiju, pisalo je da su Kristalni vrtovi podeljeni na dve oblasti. Spoljni prsten, u kojem se nalazila, a koji je opkoljavao zidove složenog lavirinta, označen je na mapi kao Dnevni vrt. On je pak okruživao unutrašnji deo vrta, koji je nazvan Noćni vrt.

Za dve nedelje boravka u Fern gejtu nije zašla u vrt dalje od ove tačke. Sad joj je intuicija govorila da u neobičnoj atmosferi iza zidova ima najviše šansi da izmakne nožu Šarpija Hobsona.

Čula je niz gnusnih psovki iz usta zlikovca koji je čupao i trgao rastinje.

„Nijedna kurvica nije umakla Šarpiju Hobsonu! Nijedna nije napravila budalu od njega! Videćeš ti kad te do’vatim!“

Osvrnula se oko sebe. Prizivala je mentalnu sliku vrta. Lavirint je bio očigledno mesto za skrivanje. Njen dar omogućio bi joj da se ne izgubi u njemu. Ali nije pošla ka lavirintu jer je u prethodnim istraživanjima utvrdila da je kapija na njegovom ulazu zaključana.

Krenula je ka senici. Slaba plava svetlost sijala je na gracioznom kupolastom krovu i vitkim stubovima. Činilo se da isijava iz kamena od kog je načinjena. Žurila je, ali nije trčala. Želela je da je Hobson opazi.

Krupni zlikovac nekako se provukao kroz pukotinu u zidu. Stegnao je i psovao. Zastala je i pogledala za sobom. Pitala se koliko natprirodnog svetla on može da vidi. Hobson se ćutke osvrtao oko sebe.

„Plamtećeg mi pakla?“, zarežao je i protrljao oči.

Ugledao je i zaboravio na neobični svetlucavi pejzaž oko sebe. Potegao je nož iz kožnih kanija na boku i pojurio ka njoj.

„Mislila si da ćeš mi pobeći, zar ne?“, zarežao je.

Požurila je ka senici. Hitala je ka mračnom ribnjaku ispred nje. Hobson ga, uz malo sreće, neće opaziti dok ne bude prekasno. Čula su joj govorila da će izgubiti zanimanje za nju ako uleti u crnu vodu. Ličila je na prizor iz noćne more.

Toliko se usmerila na svoj plan da namami Hobsona u ribnjak da nije uočila čoveka u dugom crnom kaputu sve dok nije istupio iz senke na mesečinu. Odlučno joj je preprečio put.

„Da li je u ovim krajevima običaj da gosti dolaze u ovako sitne sate?“, pitao je.

Glas mu je bio mračniji od opsidijanske površine ribnjaka i nabijen moćnom jezom. Uzburkao joj je sva čula. Nije mogla da razabere crte neznančevog lica u senkama osvetljenim mesečinom i sablasnom energijom. Nije ni bilo potrebe da ih vidi. Smesta ga je prepoznala. Ma poznala bi ga u svakoj prilici. To je bio Lukas Sebastijan, misteriozni novi vlasnik Kristalnih vrtova.

Ukopala se u mestu između Lukasa i Šarpija Hobsona.

„Gospodine Sebastijane“, rekla je okraćalog daha od trčanja. Srce joj je divlje tuklo u grudima. Upinjala se da se predstavi domaćinu. Strahovala je da je neće prepoznati u pomračini, u kućnom ogrtaču i spavaćici, s kosom rasutom po ramenima. Naposletku, sreli su se samo jednom. „Oprostite što vas ovako prepadam. Ja sam Evandželin Ejms, vaša stanarka u Fern gejtju.“

„Znam ko ste, gospođice Ejms.“

„Rekli ste mi da vam se obratim ako budem imala problema. Ispostavilo se da imam problem.“

„To je očigledno“, reče Lukas.

Hobson je naglo zastao i preteći zamahnuo nožem. „Sklanjaj mi se s puta ako nećeš da te raspolim! Daj tu kurvicu!“

Lukas ga je odmerio s površnom radoznalošću. „Upali ste na moj posed. U Kristalnim vrtovima to može biti veoma opasno.“

„Šta?“ Hobson se ipak oprezno osvrnu.

„Da li je moguće da do vas nije doprla nijedna glasina?“, pitao ga je Lukas. „Svi meštani znaju da je ovo imanje ukleto.“

„Šarpi Hobson se ne plaši duhova!“, drčno odbrusi zlikovac. „Neću se movati ovuda dovoljno dugo da bih ga sreo. Došao sam samo po ovu kučku.“

„Kakva posla vi imate s gospođicom Ejms?“, zanimao se Lukas.

Evandželin se trgla zbog domaćinovog ravnog tona. Činilo se da je samo površno zainteresovan za Hobsonove razloge.

„Gledaj svoja prokleta posla!“, zafrktao je Hobson. „Znaj da se ova kučka neće naživeti, i niko me neće sprečiti u tome!“

„Mislim da ne shvatate u kakvoj ste situaciji“, reče Lukas. „Ova dama je moja stanarka. To znači da je pod mojom zaštitom.“

Zlikovac je prezrivo zafrktao. „Učiniću ti uslugu i rešiću te bede. Čuo sam da kučkica ima lažljiv jezik.“

„Neko vas je unajmio da je ubijete?“, nastavio je Lukas.

Hobson je postao nesiguran. Očigledno ništa nije išlo po planu.

„Neću više da traćim vreme na tebe.“ Nasrnuo je na Lukasa, gotov da ga raspори. „Mrtav si čovek!“

„Ne bih se složio“, reče Lukas.

Sevnula je mračna i užasna energija. Evandželin je imala jedva dovoljno vremena da shvati da ističe iz Lukasa. Hobson je panično i ludački zavrištao.

„Ne, beži od mene!“, zaurloao je. Ispustio je nož, da bi zgrabio nešto što je samo on mogao videti. „Beži bre kad ti kažem!“

Naslepo je teturao po vrtu.

„Dođavola“, tiho reče Lukas. „Stoune!“

Još jedna prilika istupila je iz tame. „Ovde sam, gospodine.“

Činilo se da glas dopire iz goleme podzemne pećine. I on je, baš kao i glas Šarpija Hobsona, svedočio o dugom boravku na londonskim ulicama.

Evandželin je u neobičnom svetlu, koje je dopiralo s okolnog rastinja, videla da Stoun* odgovara svom imenu. Ličio je na drevni granitni monolit, neosetljiv na dejstvo prirodnih elemenata. Mesecina je blistala na grmaljevoj obrijanoj lobanji. Bilo joj je teško da odredi njegovu starost zbog senki i neobičnog svetlucanja. Procenila je da ima dvadeset i nešto.

„Pokušaj da uhvatiš Hobsona pre nego što odluta u lavirint“, reče Lukas. „Pokušaj, ali nemoj da ga pratiš ako stigne do njega.“

„Razumem, gospodine.“

Stoun je potrčao. Kretao se zapanjujuće bešumno za čoveka njegove veličine.

Lukas se obratio Evandželin. „Kako ste, gospođice Ejms?“

„Mislim da sam dobro.“ Još je pokušavala da obuzda pomahnitala čula i puls. „Ne znam kako da vam zahvalim.“

Prodoran i oštar krik razlegao se iz vrta. Nezemaljski vrisak sledio joj je krv u žilama. Ukočila se, nemoćna da diše.

Naglo je zamukao. Drhtala je od glave do pete. Jedva se držala na nogama.

„Šarpi Hobson?“, prošaputala je.

„Stoun očigledno nije stigao da ga spreči da uđe u lavirint“, reče Lukas.

„Da li je...“, progutala je pljuvačku. „Da li je mrtav?“

„Hobson? Verovatno jeste, ili će to ubrzo biti. Baš nezgodno.“

„Nezgodno?“, uspeła je da prozbori. „Zar je to vaš jedini komentar posle smrti jednog ljudskog bića?“

* Igra reči: engl. *stoun* – kamen. (Prim. prev.)

„Voleo bih da sam imao priliku da ga ispitam. To više nije moguće, zato ćemo nas dvoje porazgovarati.“

Pokušala je da se pribere i odbrani se. „Gospodine Sebastijane, ne shvatam šta to govorite.“

„Naš razgovor neće biti komplikovan, gospođice Ejms. Ući ćemo u kuću. Poslužiću vas čašom lekovitog brendija. Žestoko piće pomoći će vam da se smirite i da mi ispričate šta ste tražili u mom vrtu u ovo doba noći i zašto je čovek s nožem pokušao da vas ubije.“

„To sam i htela da vam kažem. Ne znam zašto je Hobson pokušao da me ubije.“

„U tom slučaju pokušaćemo da zajedničkim snagama dođemo do odgovora.“

Stresao je ogrtač sa leđa. Prebacio ga je preko njenih ramena pre nego što je stigla da protestuje. Treptaj spoznaje probudio joj je čula kad se očešao vrhovima prstiju o njen vrat. Teški vuneni ogrtač bio je još topao od njegovog tela. Osetila je muževni miris. Razbudio joj je čula, na dotad nedoživljen način.

Stoun se pojavio. „Oprostite, gospodine, nisam ga stigao. Video je otvorena vrata i utrčao unutra. Verovatno je pomislio da je to izlaz iz vrta.“

„Kasnije ću se pozabaviti telom“, reče Lukas. „Najpre ću porazgovarati s gospođicom Ejms, a zatim ću je otpratiti do kuće.“

„Vrlo dobro, gospodine. Da li će vam još nešto biti potrebno?“

„Ne u ovom času.“

„Razumem, gospodine.“

Stoun je iščezao u senkama. Evandželin je gledala kako nestaje. Počela je da se pita da li je sve ovo bizarni san. Možda halucinira. To nije nemoguće. Poslodavke i prijateljice duboko su verovala da su joj živci ozbiljno popustili posle napada pre dve nedelje.

Lukas ju je stisnuo za ruku muževnom šakom. Trgla se od iznenađenog fizičkog dodira. Njen dar se razgoropadio jer je bio povezan s čulom dodira. Prilično jasno je opažala Lukasovu auru. Živopisni slojevi ledene i vrele energije oduzimali su joj dah.

Kristalni vrtovi

„Smirite se, gospođo Ejms“, rekao je. „Neću vas povrediti.“

Ništa u njegovoj auri nije ukazivalo da laže. Procenila je da je bezbedna, makar za izvesno vreme. Pribrala se i prigušila mentalni dar.

„Ovuda, gospođice Ejms.“ Poveo ju je oko velikog žbuna. „Pazite gde stajete. Na tlu ima dosta opasnosti, uključujući i ove ruže.“

Na osnovu moći u njegovoj auri, zaključila je da je daleko opasniji od bilo čega u tom neobičnom vrtu.

Šarpi Hobson je prestao da vrišti. Znala je da će do kraja života čuti odjek njegovih samrtničkih krikova.

Drugo poglavlje

Evandželin je napeto sedela na ivici izlizane fotelje u biblioteci. Peševi Lukasovog ogrtača stiskali su je oko grla. Gledala je kako domaćin sipa brendi u dve čaše.

Svetlost gasnih lampi otkrivala je masivni sto od mahagonija, dve velike fotelje za čitanje i dva pomoćna stola. Nameštaj, izbledeli tepih i teške draperije na prozorima izašli su iz mode još pre nekoliko decenija. Police su bile pune kožnih tomova. U odaji je bilo nekoliko naučnih instrumenata, uključujući mikroskop i teleskop.

Lukas Sebastijan bio je zagonetka ne samo za nju već i za stanovnike Malog Diksbija. Tek pre tri dana stigao je u Kristalne vrtove i odmah je postao meta žustrih nagađanja i ogovaranja.

Juče ga je prvi put srela u Čedvik knjižari, jedinjoj u gradu. Ušao je u nju nedugo po njenom dolasku. Predstavio se njoj i vlasnici knjižare Ajrin Viton.

Ajrin je bila početnica u knjižarskom poslu. Pre nekoliko meseci kupila je radnju od vlasnikove udovice. Bila je ambiciozna i nije krila zadovoljstvo što će joj Lukas biti mušterija. Veoma bi joj odgovaralo da se po gradu raščuje da vlasnik najveće gospodske kuće u okolini redovno kupuje u njenoj knjižari.

Evandželin nije mogla da s jednakom preciznošću odredi svoju reakciju na Lukasa. Čula su joj oživela kad je ušao u radnju. To je bila instinktivna, intuitivna reakcija. Znala je da poseduje snažni mentalni dar iako je nije ni dodirnuo. Nije mogla da ne oseti blagu

promenu u energiji knjižare. Dlake na potiljku nakostrešile su joj se od tog saznanja. Prožela ju je neobična mešavina uzbuđenja i opreza.

„Mislim da sam vaša stanarka, gospodine Sebastijane“, rekla je.

„U pravu ste, gospođice Ejms.“ Nasmejao se. „Stričev knjigovođa obavestio me je da ste iznajmili Fern gejt na mesec dana. Bio je veoma zadovoljan sklopljenim poslom. Dve godine nije mogao da izda tu kuću. Nadam se da uživate u vašem boravku u Malom Diksbiju.“

Htela je da kaže da se nikad u životu nije toliko dosađivala i da je od dolaska ovamo doživela samo malo neobične drhtavice prilikom muvanja oko stare opatije. To više ne bi bila istina. Nije mogla da kaže da se njeno gledanje na zadovoljstva seoskog života načisto promenilo posle njegovog ulaska u knjižaru.

„Nalazim da su seoski predeli prilično... osvežavajući“, rekla je umesto toga.

Blago je podigao tamne obrve. Nešto nalik veselju nakratko je zablistalo u njegovim tamnozelenim očima. „Sjajno. Voleo bih da me obavestite o eventualnim popravkama potrebnim na kući.“

„Hvala vam. Sigurna sam da to neće biti potrebno.“

„Nikad se ne zna“, reče Lukas.

Odabrao je neke stare mape i vodič po lokalnim ruševinama. Platilo je robu i pozdravio prisutne. Evandželin i Ajrin gledale su za njim, sve dok nije nestao u gomili turista koji su leti opsedali Mali Diksbi. Gradić je bio tri sata puta železnicom udaljen od Londona. Važio je za privlačno turističko odredište zbog izuzetno dobro očuvanih rimskih ostataka u blizini.

Ajrin je sklopila ruke na staklenom pultu. Izgledala je zamišljeno. Bila je usedelica u kasnim tridesetim. Ova veoma privlačna, plavooka i obrazovana žena, dobro izvajane figure i raskošne tamne kose, sigurno nije ostala neudata zbog svog izgleda, zaključila je Evandželin. Odevala se s mnogo ukusa. Na lančiću za pojasom nosila je otmenu srebrnu kutijicu za naočari, ukrašenu izgraviranim leptirima i prekrasnim tirkiznim kamenčićima.

Ajrin je morala biti zanosna u dobi za udaju, u osamnaestoj ili devetnaestoj godini, pomislila je Evandželin. Ali izgled i inteligencija nisu uvek dovoljni za sklapanje braka, zato što je brak u suštini poslovna transakcija. Svi su to znali. Društveni položaj i novac bili su mnogo uticajni od prave ljubavi i metafizičke veze ljubavnika, koje su senzacionalistički pisci opisivali u raznim delima.

„Dakle, to je novi vlasnik Vrtova“, reče Ajrin. „Pojavom oduzima od očekivanja većine meštana. Ne bi se reklo da je lud kao njegov stric.“

Evandželin je zatreptala. „O čemu to govorite?“

„Vi ste nedavno došli“, reče Ajrin, „pa ipak, morali ste čuti neke priče i legende o Vrtovima?“

„Jesam, ali nisam čula da je nekadašnji vlasnik bio lud.“ Evandželin je oklevajući nastavila. „Pa, moram priznati da je moja spremačica rekla da je Čester Sebastijan bio ozloglašeni ekscentrik.“

Ajrin se zacerekala. „To je učitiv način da se kaže da je neko lud kao šeširdžija. Čester Sebastijan bio je odličan botaničar. Meni će svakako nedostajati.“

„Otkud to?“

„Bio je sjajna mušterija. Pronašla sam nekoliko retkih tomova i knjižica o botanici po njegovoj narudžbi. Nije pitao za cenu. Ipak, nemaju svi u Malom Diksbiju tako dobro mišljenje o Česteru Sebastijanu. Arabela Higentorp, direktorka lokalnog vrtlarskog kluba, uveravala me je da je Sebastijan izvodio neprirodne hortikulturene eksperimente u Vrtovima.“

Evandželin je pomislila na neobičnu energiju koju je osetila oko opatije. „Šta je gospođa Higentorp mislila kad je rekla da su neprirodni?“

„Meštani tvrde da je Sebastijan ukrštao okultna znanja s botanikom, sa stravičnim rezultatima.“

„Za ime božje! Kakve su to gluposti!“

„Ne govorite to dvaput.“ Ajrin je preterano melodramatično raširila oči i spustila glas do scenskog šapata. „Meštani su ubeđeni

da je smrt Čestera Sebastijana izazvana delovanjem mračnih natprirodnih sila koje je oslobodio u Vrtovima.“

„To je smešno“, reče Evandželin, iako je osetila opasna strujanja u tlu Kristalnih vrtova. Nije bilo nemoguće da je Čester Sebastijan pao kao žrtva otkaćenog botaničkog eksperimenta.

Ajrin se nasmejala. „Ta priča je kolosalna budalaština, ali se lepo slaže s lokalnim legendama. Turisti vole zanimljive priče.“

Neobična priča probudila je Evandželinino zanimanje. „Zbog takvih priča spremniji su da kupe mape i vodiče u kojima se one pominju?“

„Da, naravno. I priče o izgubljenom blagu Kristalnih vrtova veoma pogoduju knjižarskom poslu.“

„O kakvom blagu se priča?“

„Meštani govore o gomili rimskog zlata zakopanog negde oko stare opatije.“ Ajrin je nabrala nos. „Ja mislim, ako je ikada i postojalo, da je odavno otkriveno.“

„Nesumnjivo.“ Evandželin je ponovo pogledala kroz prozor. Nije opazila Lukasa.

Ajrin je sledila njen pogled. Prestala je da se osmehuje. „Priča se da je u toj porodici ludilo nasledno.“

„Zaista?“

„Priča se da je Čester Sebastijan tvrdio da poseduje natprirodne moći.“ Ajrin je prezrivo odmahнула rukom. „Samo bi otkaćenjак ili prevarant tvrdio tako nešto. Slažete li se sa mnom?“

Evandželin je pažljivo birala reči. „To jesu neobične tvrdnje.“

Nije verovala da je Lukas lud. Zanimljiv je, možda i opasan, ali nije lud.

Požurila je u Fern gejt, nadahnuta onim što je čula. Htela je da što pre zapiše ideje o junaku novog romana. Stigla je do četvrtog poglavlja. Uskoro će se pojaviti i Džon Renolds. Nekako nikako nije mogla da ga zamisli i opiše, ali sad je znala kako izgleda: baš kao Lukas Sebastijan – tamnokos, zelenook, s čvrstim licem i

aumom koja pršti od sirove moći. Izgledao je kao muškarac spreman da prekrši sva društvena pravila kad god mu to odgovara.

Problem je bio što je do ovog trenutka mislila da će Džon Reynolds biti negativac u njenoj priči.

„Probajte ovo.“ Lukas joj pruži čašu brendija. „Dobar je za živce.“

„Hvala vam.“ Otpila je sitan gutljaj. Tečnost ju je blago pekla dok joj je klizila niz grlo. Toplina je bila prijatna, otrežnjujuća. Čaša joj je zadrhtala u ruci kad je pomislila na samrtničke krike Šarpija Hobsona. „Zar ne bi trebalo da pozovemo policiju?“

Lukas je seo na stolicu preko puta nje, s čašom brendija u ruci. „Siguran sam da je lokalna policija razumno diskretna, ali ne verujem da bi govorkanja u gradiću poput Malog Diksbija u ovim okolnostima mogla biti sprečena. Nemojte smetnuti s uma da smo dužni da vodimo računa i o našem ugledu.“

Toplina joj se pela ka licu. Ovog puta nije crvenela zbog brendija, već zbog onog što je nagoveštavao pogledom. Čvršće je stisnula revere ogrtača.

„Da, naravno“, prošaptala je.

„Ako se pročuje da ste u pola tri ujutru pronađeni u Vrtovima u spavaćici, svi će pretpostaviti da ste došli na sastanak sa mnom i da je taj sastanak bio intimne prirode.“

„Ali čovek s nožem...“

„Prisustvo londonskog zločinca naoružanog nožem samo bi dolilo ulje na vatru ogovaranja. Do jutra bi čitav Mali Diksbi znao za noćasnje događaje. Predviđam da bi se vest za dvadeset četiri sata pojavila i na stranicama londonskih novina. Nedugo potom na priču bi se bacila i unajmljena pera, pisci petparačkih romana u nastavcima.“ Otpio je malo brendija i spustio čašu. „Još malo i eto i umetnika koji će nacrtati odgovarajuću groznu ilustraciju.“

„Blagi bože!“